

Olin Kozubek

Agalega

Olin Kozúbek

Agalega

2014

Autorské práva

Dielo Agalega napísal © [Olin Kozúbek](#), MMXIII; Obálka: © [Druska Books](#), MMXIII; Vydavateľ elektronickej knihy: © [Druska Books](#). Jazyková korekcia: © Martina Zacharovská, MMXIII.

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-89646-52-4

Predslov

Vážený čitateľ,

skôr, ako sa rozhodnete zakúpiť si túto knihu, prípadne začnete čítať tieto texty, chcel by som Vás upozorniť na niekoľko skutočností. Nejedná sa o knihu v pravom slova zmysle, ktorá má vzrušujúci dej, zápletky, krásne opisy kadejakých miest, vecí, ani psychologické analýzy postáv, ich konaní, či myslenia, vyskytujúcich sa v tomto diele. Dokonca kniha nemá ani žiadne vyvrcholenie, ani poučenie.

Je to len opis pozorovateľa, zmes rôznych, na prvý pohľad nesúvisiacich textov, podľa budúcich kritikov nesúrodá zlátanina rôznych udalostí, minipríbehov, či dejov v rôznom čase a na rôznych miestach, bez jednotnej formy a zámeru. Myslím, že pozorný čitateľ by súvislosti mohol nájsť.

Túto knihu som písal asi dva roky predovšetkým ako moju osobnú spoveď, ako dajakú pomocnú barličku, ktorá by mi pomohla prežiť najhoršie dva roky života. Skrátka toto písanie som použil na akúsi vlastnú psychohygienu kvôli prežitiu. Prelínajú sa tu texty z minulosti a súčasnosti, niekedy je to len snaha zabudnúť na realitu a oddávať sa iba sneniu a myšlienkam. Často, predovšetkým v druhej časti, je to akoby denník ufňukanca plačúceho nad rozliatym mliekom. Koho už tieto úvodné vety nebavia, vykašlite sa na to. O veľa

neprídete. Je to však na Vás.

BERME TO TAK, ŽE SA MI VŠETKO IBA PRISNILO, ALEBO,
ŽE SOM SA NAČISTO ZBLÁZNIL. INEJ MOŽNOSTI NIET.

Upozornenie

Dielo obsahuje pasáže a myšlienky, z ktorých môže byť slabším povahám zle. Preto ju nedoporučujem čitateľom, čo majú menej ako 130 rokov, pre istotu.

Alebo, toť ma stretla doobeda akási ženská, neviem prečo si aspoň vlasy neprefarbuj, lebo ináč mohla vyzerať ešte celkom mlado a dobre. Nebola ani tučná, ani vráskavá, ale tie jej prešedivené vlasy boli nepríjemné, tak ako aj staroba. Opýtala sa ma familiárne: „Birdo, ešte píšeš rozprávky pre deti?“ Bola mi povedomá, no neviem kto to bol. Dúfam, že som s ňou nikdy nespál. Potom mi napadlo, mohol som jej povedať, že píšem už len pre čitateľov nad 18 a pre mŕtvych. No už bolo neskoro, zašla za roh. Aj tak dobre.

Diel prvý, od začiatku sveta do 1.mája 2011, čiastočne smiešny

Táto knižka by mohla mať niekoľko názvov a každý by mal svoje opodstatnenie. Napríklad by sa mohla volať „Premárnená šanca“. Alebo „Pohladať ma, poškrabkať ma“, „Rakovina, moja láska“, „Denník uľňukanca“, prípadne „Vesmírna zlátanina“, či nebudaj všeslovanský „Kokot Kokotovič Kokotowski“, všetko by malo svoje opodstatnenie. Aj ten posledný vystihuje moje pocity o sebe samom v zmysle môjho pôvodu počnúc slovenským, či moravským kokotom, zádušnou ruskou povahou sediacou na vyvýšenine hľadiac do nekonečných dialav, či nebudaj možným poľským pôvodom, pretože naše priezvisko sa väčšinou vyskytuje tam, odhliadnúc od toho, že otec pochádzal z Tešínska a tiež moja nadpriemerná lenivosť, bordelárstvo a v istom smere aj kšeftárstvo, by mohla tomuto pôvodu zodpovedať. Nakoniec som uprednostnil Agalegu. Predovšetkým preto, že je to krátke. Myslím, že 99% ľudí ani netuší, čo Agalega znamená, hneď to však vysvetlím. Ale pekne po poriadku.

Začalo to v Malackách približne v roku 1958, aspoň tak mi to vychádza, na roku hore dole tento raz nezáleží. Mal som asi štyri roky, prišla stará mama, často si ma brávala do postele a tak to začalo. Asi bolo v izbe celkom teplo, perina bola ťažká, stará mama tiež, tak sa v polospánku prevalila na druhý bok a vtedy sa spod periny vyvalil jej veľký, biely

zadok. Nočnú košelu mala vyhrnutú a ja som čumel ako obarený. O chvíľu, asi nebolo až tak teplo, opäť sa pomrvila a čudo zakryla. No už som bol chytený. Lákalo ma opäť sa na tú bielu kopu pozrieť. A tak som podchvíľou perinu nadvihoval a pozeral. Čudoval som sa, ako môže byť ten zadok taký veľký a biely, keď ináč bola celá ryšavá a pehavá. Keď sa to zopakovalo asi štrnásťkrát, stará mama sa načisto zobudila a bolo. Toto je moja prvá a jedna z mála spomienok, čo si z útleho detstva pamätám. Snád' ešte to, ako som u nej na dvore na Karpatskej ulici č. 15 v Bratislave mlátil jej starou tenisovou raketou z Wimbledonu loptičku o múr a na starý čierny klavír, čo bol pod oknom s muškátmi. Vonku na dvore rástli veľké kríky s mohutnými fialovými, modrými a bielymi súkvetiami. To som ešte nemal ani šajnu, že sa raz budú volať hortenzie.

Vtedy mohla mať asi 50 rokov, zdala sa mi strašne veľká, tučná a stará. Zomrela o pár rokov neskôr na rakovinu, niekedy v tom čase zastrelili Kennedyho a na pohrebe som mal modro-čierne prúžkované sako. Pamätám si, ako som to sako nenávidel. Z detstva si ešte pamätám, ako ma starší kamaráti z dvora hodili do kaluže, kde sa tesne pred tým vymočil kôň. V tej dobe ešte chodili po ulici aj vozy s koňmi. Nechceli, aby som s nimi šiel hrať futbal, tak ma tam šľahli a musel som ísť mokrý a smradľavý domov. Tak prešlo moje detstvo. Ešte si pamätám, ako mi mama čítala Tajomný ostrov, keď som mal asi päť rokov a keď som sa naučil neskôr čítať, prečítal som ho asi desaťkrát. Tú knihu som miloval.

Keď som mal dvanásť, kamaráti z dvora večer sedávali na lavičke a chytali susedu Palatinusovú za kozy, potom onanovali a ja som ani netušil, čo robia. Akýsi som bol

zaostalý, lebo Kukučka so Šustekom mali tiež len dvanásť, no ciciny honili ostošesť.

Časom som sa stal gymnazistom, hormóny začali pracovať, no nanešťastie som chodil do chalanskej triedy. Takže sme len hrali futbal, mastili bedminton, pingpong a chodili do Sopkovej na kofolu. Po večeroch som už aj ja onanoval a myslel na vydaté susedky. Jedna mala asi 25, druhá 29. Mama sa s nimi priatelila, tak k nám občas chodievali. Tú mladšiu kefoval susedov syn, mohol mať asi 18-19, raz ich u nás načapala v kúpeľni moja mama, tak len zaziapala „tuto sa kurviť nebudete“ a bolo po zábave. Ja som mal vtedy asi 15, strašne som mu závidel a celé noci som si predstavoval jej kozy, buchtu a zadok. Bola krásna. Mama bola asi frigidná, lebo nemala pre sex žiadne pochopenie. Podľa nej to bolo len váľanie sa v posteli a vždy o tom hovorila s nesmiernym hnusom. Dokonca asi o rok prekazila aj moje šťastie. Tá staršia zo susediek k nám stále chodievala na kávičku a raz, keď som bol akože chorý, ležal som na gauči pod perinou, sadla si vedľa, nesmelo som začal šmátrať najprv nohou, potom rukou a ona sedela akoby nič. Zistil som, že šanca tu je. O pár dní neskôr sme ju viezli kdesi za manželom do zotavovne, mama s tatkom sedeli vpredu, ja s ňou vzadu, cesta bola dlhá, viedla peknou prírodou cez akési lesy, skrátka bol to krásny výlet. Dostal som sa až do nohavičiek, až som sa posemenil. Nasledujúci týždeň som znovu akože ochorel, to som už mal všetko naplánované, nešiel som do školy, suseda bola na materskej, nuž a keď už už malo k tomu prísť, už mala dolu podprsenku, sukňu vyhrnutú, boli sme u nás v kuchyni, tam sme mali váľandu, zaštrngotali kľúče v zámke a bolo. Mama spravila cirkus,

susedu vyhodila, a ja že nemám myslieť na sprostosti, že mám chodiť behávať a hrať futbal. Myslím, že som ju vtedy dosť nenávidel. Skrátka ťažké detstvo, ťažká puberta.

Nuž ale všetko má svoje výhody aj nevýhody. To, že sme nemali baby v triede malo za následok, že sme sa stali lepšími kamarátmi, ako bývalo zvykom v zmiešaných triedach, získali sme lásku k športu, dodnes sa stretávame a to prosím pekne prešlo viac ako 40 rokov. Ale nepredbiehajme. Nevýhodou naopak bolo, že sme v tých pubertálnych rokoch baby pozorovali len z diaľky, namýšľali sme si, že baby nepotrebujeme, že si vystačíme sami, no každý z nás závidel Mazánikovi a Kupčovi, ktorí chodili do folklórneho súboru a mali báb koľko chceli.

S božou pomocou sme zmaturovali a šli na výšky. Stále sme sa však stretávali a piati sme spolu bývali ešte aj na internáte, hoci každý sme chodili do inej školy. Naše cesty sa však začali rozchádzať. Mňa škola akosi nebavila, pichli ma tam vlastne rodičia, vraj stavebná bude najlepšia, strýko i dedko boli architekti, tí mi vraj pomôžu, keď bude treba. Trocha aj pomohli. Strýko raz, keď sme sa vybrali s kamarátom v zime o pol noci z Bratislavy stopom domov a keďže sme nemali ani halier a asi o tretej v noci sme našli päťkorunu, zavolať som z akejsi dediny z automatu strýkovi a ten pre nás nasratý prišiel. A potom dedo, známy kurevník, mi pomohol tak, že keďže v tom čase býval u jednej dámy, čo ho neskôr obrala takmer o všetko, (chvalabohu mu zostal aspoň Bossendorfer) mohol som bývať v jeho byte a robiť si tam ožranské mecheche s priateľmi. Keď sme boli opití, rozstrieľali sme mu vzduchovkou dosku na žehlenie, kde sme

si urobili terče, prípadne kuchynské dvere, ktoré boli tiež chvalabohu z mäkkého dreva, takže sa diabolky od nich neodrážali, ale pekne sa do dreva zarývali.

V tom čase som dosť čítal, škola sa mi zdala zbytočná. Čítal som Dostojevského, Tolstého, celkom sa mi páčil Gončarovov Oblomov. Už prvou vetou som bol nadšený, chcel som sem vložiť aj jej doslovný preklad, lenže prd vážení. Tu musím vložiť malú vsuvku. Samozrejme som onú prvú vetu nevedel doslovne, tak som si ju chcel pozrieť v miestnej okresnej knižnici. Reku: „Potreboval by som si pozrieť niečo z Oblova od Gončarova.“ V knižnici sedeli tri dámy, ctené zamestnankyne tejto knižnice, pozreli na seba a tá najodvážnejšia po chvíli reku: „A to je čo?“ Tak som im trochu osvetlil, že by to mohlo byť pod písmenom „G“. Tak sme začali hľadať, lenže prd. Bol tam len „Úšust“, hoci v počítači im figuroval aj „Oblomov“. Vraj ho pán Králik vrátil už v januári. Nech prídem zajtra, skúsia to pohľadať. Samozrejme, nič nenašli. Bordel ako všade. Tak som sa na to vypradol, reku nebudem kvôli jednej vete behať po knižniciach, najmä keď je pravdepodobne všade taký personál ako u nás, v našej okresnej knižnici.

Takže kniha začína približne takto:... „v tom a tom meste, na tej a tej ulici, v tom a tom dome, na tom a tom poschodí, v tej a tej izbe, ležal na posteli Ilja Iljič Oblomov. Hoci už bolo takmer poludnie...“ Naozaj sa mi úvod tejto knihy páčil. Už vtedy mi to bolo akési blízke.

Keď som sa vybral do školy, akosi som tam často netrafil, najmä, keď bolo pekné, slnečné ráno, zrazu som sa objavil na Slavíne a odtiaľ z hora, pozoroval vzdialený ruch v meste, usmieval sa na budovu mojej školy týčiacu sa v ľahkom

opare, predstavoval si spolužiakov ako musia počúvať tie drísky, čo ma vtedy absolútne nezaujímali. Vdychoval som vôňu rozkvitnutých čerešní a mal som pocit nekonečnej slobody. Môžem si robiť čo chcem! Lenže sloboda môže byť aj len pekne obalený egoizmus. To som vtedy ešte ani len netušil.

Určite som bol ovplyvnený všetkými tými knihami počnúc Idiotom, no cítil som sa slobodný.

A keď som sa aj nejakým nedopatrením, či silou osudu do školy dostal, po nejakom čase som prestal vnímať prednášajúceho, zrazu som ho videl ako v nemom filme, skúmal som tvar jeho plešiny, mala tvar indického poloostrova, keď si prehodil prehadzovačku, stala sa z nej Čína, ktorú mi potom zakryla spolužiačka predou mnou, pretože ju asi zasvrbelo buchtička a tak sa trošku posunula doprava. A ja som si namiesto integrálov začal písať čosi celkom iné. Postupne som začal cítiť, že by som raz mohol byť spisovateľom.

Bol rok 1976, to som už preťahoval svoju bývalú triednu profesorku, kde tu sa vyskytli aj mladé baby, no väčšinou len také, čo asi nikto nechcel, všelijaké nosaté, škaredé, tučné, každá túžila po láske, pekných som sa akosi bál, alebo boli voľajako namyslené, či čo a mne sa nechcelo energiou príliš plytvať. Túto dobrú vlastnosť mám od narodenia. Aj tep môjho srdca tomu nasvedčuje, pretože už skoro šesťdesiat rokov neudrie priemerne viac ako štyridsaťkrát za minútu.

Vonku zúril komunizmus, normalizácia frčala až sa zelenalo, s kamarátmi sme sa ožierali po krčmách a raz, bolo práve výročie VOSR (mladí asi nevedia čo to bolo, ved' kto chce, nech si to zistí) sme sa vracali z vinárne hotela Tatra

(tento hotel neskôr zohral dôležitú úlohu v mojom živote) a keď sme šli okolo vtedajšieho Prioru, nešťastnou náhodou tam visel príliš nízko transparent k oslavám XY-tého výročia už spomenutej Veľkej októbrovej socialistickej revolúcie. Samozrejme, že ma to vydráždilo, čo to má čo visieť tak nízko. Tak som schytil prvú bakuľu, čo bola po ruke a už som do toho mlátil, kým to celé nespadlo. Keď kamarát zočil hliadku VB (terajší policajti), samozrejme, že zmizol ako duch. Ja som tak však stál ako cicina, reku čo budem utekať, nemalo to visieť tak nízko, chcel som sa brániť. No súdruhovia boli bezcitní, nemali pre mladého, opitého disidenta pochopenie, tak ma vzali na stanicu, spísali zápisnicu a bolo. Kolotoč začal. Tatko bol vysoko postavený lampasák a jeho syn takýto protisocialistický gauner. Poslali hlásenie na školu a hoci tatko vypisoval kadejaké taľafatky, že som bol pod vplyvom alkoholu, a že som to tak nemyslel, spolu s mojou lajdáckosťou a nie bohvieakým záujmom o štúdium ma nakoniec zo školy vyrazili. Koniec architektúry na Slovensku, hovoril som si so smiechom. Pre začiatok som šiel pást kravy spolu s Lacom, bývalým spolužiakom z gymnázia, predsedom triedy, čo práve študoval medicínu v Martine a tiež sa chcel na školu vykašľať. Pamätám si, ako jeho tatko (psychiater) prišiel na salaš prosíkať, aby sa vrátil do školy, že si zničí život, no poslali sme ho do prdele. Na salaši pod Inovcom bolo fajново. Skladali sme pesničky, kravám hrali na gitare, mali sme tam hlavného baču Ignáca Zuščinu, trošku nablblého, ale nebol zlý. Keď prišiel, mal len dáždňik, kozu a psa. My sme boli jeho pomocníci. Vydržali sme tam asi tri mesiace.

Aj pre mojich rodičov to bol šok, predovšetkým pre otca.

Náčelník spojovacích vojsk na Slovensku a takáto hanba. Tak som šiel na vojnu. A hoci bol tatko na mňa určite neskutočne nasraný, predsa, pravdepodobne na nátlak matky mi vybavil vojnu v popradských kasárňach, ktoré mal takpovediac pod palcom a ich veliteľ bol vlastne tatkovým podriadeným. No čo, hanbu som začal robiť aj tam. Hneď prvý víkend som zmizol cez plot, reku utečiem do Ameriky, mal som aj akýsi plán, no stroskotal skôr, ako som si myslel. Už ani neviem prečo, možno začalo pršať a nemal som dáždňik, neviem, presne sa nepamätám, no každopádne asi po troch dňoch som sa vrátil do kasární. Stal som sa pisárom štábu, čo bola privilegovaná funkcia. Mojou veliteľkou sa stala istá podpráporčíčka, ryšavá, pehavá, celkom veselá, sympatická, vtedy asi 29 ročná matka štyroch detí, ktoré mala s jedným opilcom z Vagónky Poprad. Chodili sme s gazíkom (komunistická obdoba Jeepu) pre poštu, ktorú sme potom triedili a robili radosť vojakom, čo niečo dostali. Netrvalo dlho a skôr, než sme poštové vrecia povysýpali a začali triediť listy, trochu sme ich pred tým pomáhali. So svojou veliteľkou som začal spávať. Rovno tam, v kancelárii pisára štábu na poštových vreciach. Dobrá vojna. Priam exkluzívna.

Mal som sa tam ako prasa v žite. Bol som podstatne starší ako bežní vojaci, keďže som bol pred tým tri roky vysokoškolákom, na mazákov som sa mohol vysrať aj vzhľadom k postaveniu tatka, o čom samozrejme všetci vedeli, a ja som to tiež samozrejme značne využíval. Ráno, keď bývali rozcvičky som sa ukrýval najprv na povale za komínom, no časom na to prišli. Nakoniec som si našiel geniálnu skrýšu priamo v sprchách, v plechovej skrinke na šaty. Vybral som z nej police, dal som si tam stoličku, urobil

som akési zatváranie zvnútra, stokrát ma hľadali aj v sprchách, no nikdy ma nenašli. Po rozcvičke som vyliezol, osprchoval sa a hybaj na raňajky. S kuchármi som mal tiež dobré vzťahy, takže som často mával lepšie raňajky ako bežní lampasáci. Samozrejme cez víkendy som vždy zdúchol, buď niekde do Tatier, dokonca som sa neraz chodieval člnkovať na Štrbské pleso s jednou Aničkou, manželkou istého vyššie postaveného majora z našich kasární, alebo som zmizol do Žiliny za priateľom Teom, kde sme celé noci chlastali víno a mastili pingpong. Samozrejme, keď bol dáky poplach, či čo, tak sa zistilo, že som kdesi v piči a keď to už bolo neudržateľné z hľadiska ich lampasáckej „morálky“, tak ma s požehnaním tatka občas na pár týždňov zavreli do miestnej basy, čo tiež nebolo najhoršie. Cez deň som normálne fungoval na štábe ako pisár so všetkým všudy ako vravia bratia Česi, aj s podpraporčickými dudami, no a na večer som šiel spať späť do cely.

Najlepšie to bolo na Vianoce r. 1977. Zrovna som bol v base a mamička bola nešťastná, že ja, chudáčik, nebudem na Vianoce doma, tak akosi uhovorila tatka, aby to dajako vybavil. Tak 24.12.1977 doobeda prišla pre mňa Volha (to bol vtedy luxusný lampasácky bourák), odviezli ma na letisko do Popradu a spolu s niekoľkými lampasákmi sme odleteli do Trenčína. A na večeru som žral kaprika v kruhu našej vtedajšej rodiny. Späť, asi o dva dni, som už išiel normálnym vlakom a večer som sa už hlásil opäť v base našich milých kasární.

Keď som práve nemydlil svoju veliteľku, nebol v base a bolo škaredé počasie, alebo skrátka som len zabíjal čas, občas som niečo napísal. Bolo o čom. Normalizácia frčala v plnom prúde, kokotizmus sa rozmáhal nevidaným tempom,

hormóny tiež pracovali ako sa sluší, takže naozaj bolo o čom písať, o čom premýšľať.

Akurát v tom roku vznikla charta 77, čo bola takisto tiež celkom smiešna záležitosť. Nemyslím tým samotnú chartu, no tie následky. Nikto nevedel, čo v nej je, len sa spisovali hácky a podpisy proti. Aj v našich kasárňach. Politruci behali ako zdivení, organizovali schôdze, už som aj zabudol, ako sa to volalo, tuším čosi ako politické školenie mužstva či čo, skrátka pičoviny na kvadrát, nahnali nás do telocvične, vystúpil akýsi plešatý tajtrlík, čosi trepal o socializme, a že my sa však nedáme a vraj nech tie lajstrá popodpisujeme. Sám nemal ani šajnu, čo v tej charte je, o čo ide, ja som tiež len tušil, čo tam asi môže byť, pravdupovediac, ani ma to až tak veľmi v tých časoch nezaujímalo, mal som 23 rokov a myšlienky skôr na pičurky, než na politiku. Videl som, aké je to všetko choré, nenormálne, už som mal čosi prečítané a napokon aj doma som videl onú schizofréniu. Pamätám si ako v 68-om, keď dokapali Rusi tatko tvrdil, že sa zastrelí (to bol ešte len dáky major alebo čo) a nakoniec prd, postupne sa upokojil, vraj kvôli rodine a deťom, a o dajakých desať rokov už bol náčelníkom spojovacích vojsk na východnom okruhu. Dodnes neviem, čo si myslel naozaj. Ale hanbu som mu robil. Aj pri podpisovaní onej anticharty. Pritom som nič viac nechcel, len aby mi ju ukázali. Ani piču mi ukázať nechceli. Snáď len moja podpráporčička. Tá však zas nemala onú chartu.

No podme ďalej. Nikdy som nebol nijakým disidentom okrem pár opileckých výčinov, nemal som nijaký záujem na vylepšení ľudstva, už vtedy som videl, že je to beznádejné, a že za posledných desaťtisíc rokov sa toho v správaní ľudí veľa nezmenilo. Podstata zostala. Ako u zvierat. Nie je rozdiel.

Stačí menšia kritická situácia a výsledok je jasný.

A vývoj mozgu to len zhoršuje. Alebo skôr vývoj zbraní.

Skončila základná vojenská služba, bol rok 1978, čo teraz. Doma som byť nechcel, tak mi tatko vybavil akúsi robotu vo vojenských lesoch v Pliešovciach, na správe sadových a asanačných úprav. Zároveň som začal študovať lesnícku fakultu. To som si myslel, že by ma mohlo aj trochu baviť motať sa po lese a pozorovať vtáčiky. Vozil som sa na gáziku, vozil som babky do lesov, dával im robotu, vozil som im obedy, motal som sa po hriboch, kúpil v rybníku, mal som dobrého vedúceho Paliho Pirošku, trochu Maďara, trochu Slováka, zostal mi priateľom do konca. Raz spadol zo stromu a ochrnul. Zostal na vozíku, no veselosť mu zostala. Aj na pohreb prišiel a mal najkrajšiu kyticu. Aj najvoňavejšiu. Z tisíca konvalíniiek. Ale o tom neskôr.

Gázik mal spotrebu asi 22 litrov na sto kilometrov, teda taká bola norma, no keďže som už vtedy bol pomerne vychcáný, často som radšej nešiel cez les na miesto určenia, ale radšej naokolo, hoci to bolo o tridsať kilometrov ďalej, no po asfaltke. A vtedy bola skutočná spotreba len štrnásť. Osem litrov som ušetril. A tak mi zostávali poukážky na benzín aj 100 -150 litrov mesačne. Tak som si kúpil starú, modrú Škodu - Oktáviu z r. 1960. Cez víkendy som na nej chodil domov do Trenčína, prípadne za sestrou do Bystrice. Škola ma opäť veľmi nebavila, nemal som najmenej chuti skončiť ako dajaký lesný inžinier, ako môj obľúbený Pali. Akosi na mňa viac útočili hormóny, myslel som len na pičurky a sex a stále ma lákala literatúra. Často som po večeroch písal kadejaké taľafatky, úvahy čo ma vtedy napadali, bol som často sám, najmä cez týždeň, tak som sníval a písal. Na

ukážku občas uvediem niekoľko písáčiek z oných čias. Aby boli jasne odlišené, budú iným druhom písma a tiež približný rok vzniku. Dnes mám pocit, že väčšinou sú to akési šialené predstavy, sny a možno aj nádeje nezrelého, neukojeného, nenachádzajúceho zmysel života, mladého asi dvadsaťtriročného chlapca, no pre celkové pochopenie tohto príbehu sa mi zdajú dosť podstatné. Preto prosím prepáčte, že ich tu uvádzam, hoci uznávam, niektoré veci sú absurdné siahajúce až k jeblosti. Selavi.

Najprv zopár celkom drobných taľafatiek, niekedy úplne kratučkých a na záver tejto vsuvky so šikmým písmom, jeden text s názvom „Dedo“, čo som napísal kedysi dávno vo vlaku, keď som šiel domov, do Trenčína, z akéhosi pingpongového turnaja v Maláckách, šiel som cez Bratislavu, kde mal týždeň pred tým pohreb môj dedo, na ktorom som samozrejme nebol, pretože pohreby som nemal nikdy rád a nemám dodnes. Ani si neviem predstaviť ako vlastne zvládnem svoj. No v každom prípade je tento text pomerne dôležitý v rámci celku. Najprv však spomínané drobnosti.